

PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERKORPS

*Stige til et jubelkor skal vor spejdersang,
mod en ny og bedre tid styrer vi vor gang.
Vi tror, vi vidre vinder, om vi kan sammen stå.
Her vandrer frem i sommersol, Danmarks glade blå!*

NR. 6-7 * AUGUST-SEPTEMBER 1951 * 34. ÅRGANG

Over disse linjer ser man de lykkelige vindere af kongepokalen fra turneringen 1951.

De ser glade ud, men det har de min sandten også grund til. De af os, der er så gamle, at vi kan huske, mindes nemlig, at for to år siden vandt samme by, nemlig Brenderup på Fyen også en landsomspændende konkurrence, konkurrencen, den blågrønne om dronningens lysestager.

Tænk jer, hvor fint de må have det i deres tropslokale med kongepokaler og dronningestager!

Men ikke nok med det. De må også have bevidstheden om, at det var altså ikke et rent tilfælde, at de vandt ved Hylkedam, de må altså virkelig være dygtige disse fynske piger fra en lille by, som kun de nærmeste ved, hvor er.

Hvor mange af dem, der var med sidst, kan jeg ikke få opsporet, men jeg skal tage meget fejl, om der ikke er et par stykker af dem, som vi kan genkende på billederne. Men dygtige må de være, og de skal vide, at vi er stolte af dem, og at vi holder af dem, og at vi ønsker dem, at de stadig må evne at holde sammen i det kammeratskab og den indbyrdes hjælpsomhed, der alene bærer det gode resultat frem.

Alle gode hilsener sender

Annesofie

Kære spejdere!

På en af de dage, hvor det blæste og regnede allermest i korpslejren, var der en, som sagde til mig: „Enhver kan lave korpslejr i godt vejr, men denne gang skal det åbenbart vise sig, om vi også kan klare en stor lejr i hårdt vejr!“ Mon hun ikke nu bagefter vil give mig ret, når jeg siger, at det gik — og at det gik godt endda.

Når jeg tænker tilbage på lejren på Rohden, så synes jeg, at den var så stærk i sit sammenhold og i sin opbygning og præget af et så godt humør, at hverken regn eller blæst formåede at skade den. I det store og hele var det, der blev ødelagt, bagateller imod alt det, vi kunne gennemføre. Og de dage, vi havde allermest brug for det, skinnede solen over vores teltby.

Minderne fra en stor lejr er som en broget billedbog med mange blade, nogle sider vækker udelt glæde, andre giver stof til eftertanke — man blader ofte i sin bog, og det tager tid, før man bliver fortrolig med den og kan bedømme dens værdi rigtigt.

Jeg ved dog, at bogen om korpslejren på Rohden vil præges af mindet om alle jeres glade ansigter og om den selvfølgelighed, hvormed I klarede lejrlivet. Den vil desuden fortælle om den ligefremhed og tryghed, hvormed I færdedes imellem hinanden i den store lejrbý, og den vil fortælle om den skønne lejrplads, hvis storslåede natur måtte indvirke på alle.

Ja, korpslejren på Rohden blev en dejlig lejr, som vi ofte vil mindes, og vi vil endnu engang sende en tak til vore gæstfrie værtsfolk, hr. hofjægermester Lüttichau og frue, fordi vi måtte have lejren på deres grund.

Spejderchefen

En kørpslejr BYGGES OP

... Så blev det bestemt, at kørpslejren skulle være i 1951, og der blev fundet en klog og erfaren og viis fører i landet, som blev betitlet kørpslejrsekretær, og som et helt år kun arbejdede med at samle gamle af grås erfaringer og viden om de dele og med at sætte mange slags mennesker i gang med at tænke mange slags tanker og gøre mange slags arbejde, som måtte gå forud, for at lejrbyen i sommer kunne rejse sig på det sted, man var fundet frem til.

Og som månederne gik, voksede bunkerne af breve og aftaler og planer, og man måtte ud på pladsen for at gøre beregninger og udmålinger og for at træffe håndværkere og forklare og vise dem, hvor og hvordan det hele skulle placeres. Der var de første gange i stormende, snefyldte dage og siden mange gange i vår, indtil endelig 4 „gamle og grå“ forpionerer den 16. juni ankom til Rohden for at være i kontakt med arbejdet, som hver dag skred fra hånden for de mange håndværkere, og for at få samling på det meget, der endnu skulle nås og skaffes til veje, inden pionerlejren en uge senere skulle begynde.

Og der var fart over feltet. Hele dagen svingede biler ud og ind på lejrpladsen, og travle arbejdsklædte mænd forsvandt ud på pladsen for at rydde hegn, grave triner, rejse flagstænger og lave badebroer. Lysmaster blev rejst og mange meter kabel trukket. Overskudsvandet fra Rohdens vandreservoir blev ledet sammen og dæmmet op, og der blev lavet et specielt pumpelag til at forsyne lejren.

Og de „gamle og grå“ målte og pejlede og satte landmålerstænger og markerede for sidste gang gader og stier, så hver division fik netop det antal meter, de ifølge tidligere opmålinger og beregninger og hovedbrud retteligen tilkom. Politi, leverandører, pressefolk og forskellige gæster blev vist rundt og sat ind i planerne for lejren. Skri-

„Vi kender hinanden fra lejrene i fjor“

vemaskinerne klaprede, der blev lavet radioforedrag om lejren, telefonen glødede og bestillinger afgik i massevis i øst og vest.

Og så kom pionererne, vist 100 i tal. Med biler, travende fra stationen og strygende ind i lejren på cykel — det var en broget forsamling i overall, eskimodragt, sejler-tøj og med alle slags tern og orangefarvede bukser, med hat og hue a la de 3 musketerer og napoleon — og enkelte reglementerede blå — som sammen med håndværkerne tog fat på alt det, der skulle nås i løbet af de godt 10 dage inden kørpslejren begyndte. Der blev slået hålm og hessian og små pinde op. De 5000 små siddeblokke blev sat op, så de markerede gaderne. Der kom gadeskilte og blev kørselsregulering. Håndværkerholdet tømrede og snedkererede, indrettede kontorer, kamouflerede små skure og tribuner med yndefulde birke og små graner. Transportfolkene drog til skovs og kørte i mange dage svingende læs af stangbunker til brændepladserne, korte gods til tropspladserne og alskens mærkelige ting til lejrtoilet. Køkkener blev indrettet, gryder og pletter og pander skrubbet. Gæstetelte på nette striber og sygetelte skød op — jo, der skete noget i de dage, som hofjægmester Lüttichau også konstaterede, når han inspicerede pladsen.

Og hurtigt gik den første uge, og divisionscheferne gjorde deres entré i biler og dollargrin og begyndte at bebo byen i enlige telte spredt over markerne. Og så tog man et sidste tag. Der kom postkasser og telefonbox, indgangsportalene blev rejst og depotet arbejdede travlt med at pakke ud. Marketenderi og slikbod blev gjort net og indbydende, vagtskure, vejviser, højtaler og opslagstavler kom op og fritidsbeskæftigelsen begyndte at dukke frem i de små gryder på marken. Travle divisionschefer kridtede af og indrettede sig med små pinde og lejrarbejder i de sparsomme minutter mellem lange møder, hvor de hørte om alle forberedelser og planer om denne lejr og fik de sidste instrukser, inden spejderne skulle komme. Og så nåede vi det hele, inden de øvrige 4800 glade blå arri- verede i stride strømme hin 3. juli.

„— Du hamrer, jeg grøfter og graver den jord“

„For vi er pionerer på Rohden —“

Ja, sådan sang vi — og hvordan var det så? Simplelthen ubeskriveligt, for mens vi hamrede, skurede og slæbte træ, kunne vi jo se den vokse, byen, vi så et resultat af vores arbejde, og det betød, at smilet aldrig forsvandt, selv om en og anden nok var lumsk træet og utrolig mør i ryggen.

For det skal ikke være nogen hemmelighed, at det var et strengt job. Vi var inddelt i 4 arbejds-hold: transport-, rengørings-, håndværker- og ekstrahold, og straks ved ankomsten blev vi sat i gang af Grete Lunds myndige røst — hvor er det dejligt at få en klar og gennemtænkt ordre!

Dagen begyndte kl. 7, og vi mødte i lange bukser, shorts ell. lign. — og naturligvis regntøj! — til morgenmaden, efter flaghejsning var der lejrinspektion af Lil og Løjer, og kl. 9 mødtes vi med holdlederne ved det, der senere blev slikboden, og gik i gang med dagenes arbejde. Nogle kørte i lastbil i skoven efter grene til lejrarbejder, håndværkerholdet satte måtter op på vaskepladserne, transportholdet kørte brænde og satte huggeblokke rundt, ekstraholdet afmærkede divisionspladserne, rengøringsholdet skurede blåmejsekoloni og sygehus — og ølkasser til madudlevering. Og så gik det på livet løs, til vi samledes omkring middagsmaden, som blev serveret med Grethes aldrig svigtende akkuratess — hurra for køkkenchefen! Efter et hårdt tiltrængt middagshvil klæde vi på igen; eftermiddagsmaden spistes på arbejdspladserne, og efter endt dagværk samledes vi kl. 7, dog skete det tit, at vi fortsatte efter aftensmad — især når Clausen var der med traktoren, han har mange løse nyre på sin samvittighed.

Kan I se det for jer, pionerer! Ju-hu, svingende piskene a la Ben Hur over Bjørn og Åse, arriverer Tarzan med brask og bram, Helen slider med et trofast smil og får en utrolig bunke lavet, Jeppe brænder gadeskilte, så gnisterne ryger om ørerne på hende — og der har vi minsandten Bob og Lillegut med jumben, jo vist er der fart over feltet i det danske regnvejr.

Lejrbål — kan I huske den uforglemmelige aften, da vi blev ved med bare at synge og synge, efter at Lil var gået for længe siden, dette underfulde blot at være til og være os, en flok piger, som arbejder og smiler sammen. Romantik i dagligda-

Lejrens flagstang rejses

gen manglede vi heller ikke, fra en af trinerne så man lige ind i et hav af unge roser, og hvem var så træet, at hun ikke mærkede den sælsomme stemning over fjordens skiftende belysninger?

Vist havde vi travlt, og vel sled vi i det, men hvor var det skønt at mærke det gro og føle det vokse omkring sig og ikke mindst at være med i et fasttømret kammeratskab. Da så den store dag kom, hvor alle de 5000 våde og glade blå mødte op, ja, da følte vi et ansvar for dem — det var blevet vores korpslejr, og nu skulle 2. akt af eventyret begynde.

Lad os da sige hinanden tak for en herlig pionerlejr — og tak til førerne, som skabte betingelserne for den. Det bliver ikke sidste gang, vi mødes på den måde!

Traktoren var skyld i mange løse nyre

Mens man endnu er lidt mødig
 efter travle dages gang,
 kvæder vi en lidt lødige
 og måske uartig sang.
 Ja, sikke, dikke da en tanke,
 men lige netop no'et for os
 i disse vers da vil der vanke
 lidt surt og sødt, lidt skænd og ros.
 Pionerer er vi alle,
 sorte negle, snavset tøj,
 vi har gravet lidt, vi har travet tit
 i det gode danske møg.

Vi har haft så gode dage
 til i går, så — ak og ve —
 for ved alting er en hage,
 et og andet må der ske.
 Nej, sikke det da mishag vækker
 at høje chefer fler og fler
 kører frem i lange rækker
 nu er lejren ikke vores mer —
 for pionerer var vi alle
 med sorte negle, snavset tøj,
 vi har gravet lidt, vi har travet tit
 i det gode, danske møg!

Pi.

ET SOMMERBREV

fra spejderlejren ved Rohden

Kære alle I, der ikke er med, kendte og ukendte, spejdere og førere, venner, forældre, mænd og kærestes, der har tilknytning til nogle af os, og derfor tænker, „hvordan mon de har det.“ Kære alle I, der var skuffede over, at måtte blive hjemme, fordi pligter, arbejde eller helbred forhindrede jer i at være med. I ved ikke hvad I er blevet sparet for, I ved ikke hvad I er blevet snydt for. Det har været en våd, kold men festlig oplevelse — og nu, hvor man efterhånden er blevet så akklimatiseret, at man betragter vejret som noget fuldstændig underordnet, er det hele lige ved at være forbi. Om lidt vågner lejren til den sidste normale lejr dag, hvis den sidste dag i en lejr i det hele taget kan være normal, når man alle sammen går rundt med en klump i halsen og en sær fornemmelse i maven, fordi man skal til at tage afsked med så meget. Nå, det vil vi ikke tænke på nu. Lad os titte på vejret, gråt i gråt, men det kan vist ikke været andet.

Det pusler under mit teltunderlag, nu kommer min lille ven, Kashmir, frem, han er markmus og morgenmand og vimser hen for at se, om der ikke skulle være lidt kikskrummer under rygsækstativet — jo, han gør sig det behageligt i en af mine sko og gnasker kiksrester, mens han holder øje med mig med sine små, sorte, spillende øjne. Jeg forsøger at få liv i min norske kammerat, der ligger ved siden af mig, men dels er hun ikke til sinds at ville vågne nu, og dels er hun ikke så gode venner med Kashmir, idet hun påstår, at han lugter, og det er der vist noget om. Skulle man

Piger i sommersol

stå op? Skulle man gå ud og kigge lidt på alle de slumrende lejrpladser, der om lidt vil se ud som en travl markedsplads, eller — — der lyder en alt for velkendt trommen på teltdugen, nå, så regner det lidt igen, og man kryber lidt længere ned i sin pose, tager en sweater på, leder en kiks frem, deler den med Kashmir og begynder på en ny side i brevet til alle jer, der i øjeblikket slumrer sødt i jeres tørre, varme senge.

Jeg skulle fortælle jer om en dag i lejren, men hvilken dag? Der er så meget jeg gerne ville fortælle jer om, så mange store begivenheder og festlige oplevelser, jeg gerne ville dele med jer, men ærlig talt, jeg ved ikke, hvor jeg skal begynde og ende. Helst skulle I jo have at vide, hvordan en ganske almindelig dag går herovre, men der har sandelig ikke været nogen ganske almindelige dage endnu, for der kommer altid en overraskelse af en eller anden slags midt i det hele. Her sker der nemlig altid meget, og humøret og fantasien fejler ikke noget, og har vi ikke selv flere over-

raskelser at opvarte med, så sender vejrguderne os gerne en i form af nogle ekstra spande øs, når vi mindst venter det.

Endnu er dagen ikke officielt begyndt, men rundt om pusles der og hviskes der, små morgenduelige stikker hovederne frem og mindre morgenfriske stikker det til gengæld længere ned i posen. Pyjamasmennesker vandrer til vaskeplads og vandhaner med lærredsspande og vaskesager, det lille, blandede kor gør sig rede til at starte sin morgenvandring op ad bakken for at synge en lille morgensang for at vække os på en mild og rar måde. Stiltfærdigt befrier man sine sokker og undertøj for henved en halv million påtrængende ørentviste, som behersket, men bestemt, henvises til andre jagtmarker.

Om lidt vil Reveljens messingtoner sætte hele maskineriet i gang. Vi vil høre den lille morgensang og Annas velkendte stemme vil forkynde for alt folket, „nu er det tid at stå op, om et øjeblik kommer morgengynmanstikken o. s. v.“ Løyers gennemtrængende stemme vil sætte æteren i gymnastiske svingninger og miraklet vil ske, den slumrende teltby vil blive til et virvar af energisk spjættende arme og ben, og kort efter vil disse i vildt løb fare til vaskepladserne for at være blandt de første, der taber tandbørster i spildevandshul-erne midt i det store opløb.

Røgen fra små, sydende bål stiger allerede mod himlen, blæsten står som altid på og rusker op i de endnu ikke strammede telte, store uldne skyer sejler afsted og truer hvert øjeblik med at styrte ned i hovedet på os — kan I se sceneriet? På små, alt for små træstubbe samles man efterhånden rundt omkring og hygger sig ved morgenmaden midt i en sky af støvede havregryn. Det hører til de ting, jeg ikke forstår, charmen ved at spise rå havregryn eller corn-flakes i blæsevejr. Der bliver lige tid til et lille lejrråd, til en eventuel hastig omklædning, nogle små ting der skal gøres i en fart — og snart røres trommerne rundt omkring. Disse små trommehvirvler har en evne til lynsnart at forplante sig helt ind i hjernebarken på hver eneste lille eller stor spejder med respekt for sig selv og få hende til at reagere omgående i form af: huen-på-hente-standeren-kalde-på-de-andre-og-hen-og-stille-og-bevægelser, og snart marcherer uendelig mange op ad bakken, hen ad gaden, ned på pladsen, og ih, hvor er vi mange, og oh,

hvor er det altså kønt med de faner, og næh, hvor det orkester spiller godt. Med megen masen og skubben og ved hjælp af energiske og håndfaste førere og lidt god vilje lykkes det hver dag at skaffe plads til de sidste tusinde og ih, hvor ser vi godt ud allesammen. Paraderne er uforglemmelige herovre, ikke mindst på grund af udsigten over fjorden.

Formiddagen forløber som formiddage i lejre må, med små og store gryder i gang, vand, bål, brænde og masser af kartoffelskræller. Man arbejder flittigt og fornøjet med det, man nu fik tildelt og snart samles man atter på de hårde triller, der stadig er alt for små for at smage på lækkerierne og stille hungeren. Tænk, i går præstereede man det kunststykke at servere chokoladebudding!! Chokoladebudding i lejr, har man nogensinde hørt mage til raffinement, og så smagte den endda godt. Middagshvil, for nogen, en hel del vist, er dette et ukendt begreb, men mon ikke det også lidt er fordi det ikke er så nemt, at dysse 5000 sprudlende, sprælske spejderunger ned til ubevægelighed og lysløshed med mindre man af naturen er virkelig doven eller totalt udslidt.

Snart er der gang i marmelademadderne og slik-køen er vokset til en uhyrlig bugtende slange. „Hos Lis“ indfinder førerne sig med usvigelig sikkerhed, hvad enten det stormer eller regner og skulle solen skinne, så må det netop fejres med et besøg „hos Lis“, hvor man møder gode venner, som man ellers aldrig ser, fordi de bor i den anden ende af byen.

Fritidsbeskæftigelsen har mange deltagere, de fleste steder er der kø. Nogle, de af naturen tålmodige, sidder i kø i timer for at komme til at flette, knytte, bygge eller stege, andre deltager som tilskuere, men en ting er sikkert, man skal rundt og kigge. Kigge på det, de andre laver, kigge på telte, portaler, køkkenpladser, sammenlign, kritisere, rose, og så skal man selvfølgelig handle, købe kort, bælteplader, jordbær og is, det tager en rum tid. Folkedans og lege, egerløb og idræt, primitiv mad, svømning og sang, der er spejdere alle steder, masser af spejdere, men det mest spændende er dog kampene, både de rent sportslige og de mere underholdende, som da Mølleå og Aarhus spillede fodbold i det mest imponerende udstyr, når orkestrene marcherer ud med piber og trommer eller rabalderflokkene ryk-

Af en tegners korpslejrerindringer

„Supermålmanden“

ker ud med vældig larm og gør grin med hele borgermusikken, ja, så styrter man til over stok og sten, som om det var vagtparaden, der kom. Pennevenner og udenlandske gæster, høje som lave, forsøger man at tage livet af på en speciel raffineret måde, idet man forlanger autografer for hvert skridt de tager. Slikke, slikke, du godeste, hvor bliver der slikket og svinet med papir.

Efterhånden arbejder strømmen sig fra beskæftigelsespladserne ud til lejrpladserne og aftenmaden forberedes. Fint ser det ud det smørrebrød, salatblade, tomater og agurk, men man behøver ikke at kæle for appetitten her, vi spiser alle omtrent det dobbelt af, hvad vi gør hjemme.

Lejrbålet, et mylder af hoveder på bakkerne ned mod fjorden, Det Danske Pigespejderkorps er både i åndelig og bogstavelig forstand et dyr med mange hoveder, her på Rohden med 5000 hoveder. Det var ikke altid de hoveder kunne finde ud af, hvad de ville råbe, eller når de skulle klaske i hænderne og hvornår ikke. Men der blev sunget, så det kunne høres viden om, og havde vejret været lidt mindre vinterligt, havde dyret med de mange hoveder vist også været knap så uroligt og ofte noget mere lydhør, men det er svært at samle sig om fremførelsen af det meget lyriske og vældig højtidelige, når man fryser så det knager, og alle tænderne i alle hovederne klapper om kap. Men vi vil aldrig glemme aften-

stemningen over fjorden, og det var med inderlig glæde, vi sang „tak for dagen, som er omm, for en lang og dejlig dag.“

I går havde aftenen en særlig festlig afslutning, idet der hjem fra bålet, som var et førerbål, men tændt af en spejder, en blåmejse og en seniorspejder, til hver trop bragtes en ild, en lysende fakkel, som så igen tændte et bål for spejderne. Rundt om på hver eneste tropsplads tændtes et bål, rundt om samlede man for at synge med sine egne, samles om det man nu havde så specielt med hinanden i den lille kreds, og mens regnen stille silede ned, og man krøb tættere sammen, og mens bålet slukkedes tænkte man lidt på alt det gode man havde, på alle dem, der ikke var med og på alt det, man så gerne ville gøre for at alting skulle blive helt godt, både her og ude i den store verden.

Kat.

FOTO-konkurrencen

Nr. 1. *Opvask.* Lis Guldberg Andersen, Hovedgaden 106, Kongens Lyngby. Gavekort: 50 kr.

Nr. 2. *Kongen og Dronningen kommer til lejren.* Lis Guldberg Andersen, Hovedgaden 106, Kongens Lyngby. Gavekort: 25 kr.

Nr. 3. *„Alle tiders Marianne“.* Inger Thomsen, Dalbygade 59, Kolding. Gavekort: 10 kr.

Nr. 4. *Godt med lejrsmadder!* E. M. Nielsen, Holstebrovej 14, Struer. Gavekort: 10 kr.

Nr. 5. *Typisk lejrsmad for Røhdelejr.* Lise Veibel, L. Lyngby. Gavekort: 5 kr.

KORPSTURNERING 1951

POINT-TAVLE

KORPSTURNING 1951		H O L D		S E L P O I N T																																							
POINT-TAVLE		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40		
LEJRSPORT	ILDSTED	8	5	3	5	5	6	8	5	9	6	8	4	3	6	2	5	4	3	8	9	8	10	3	7	6	10	6	5	8	9	8	6	5	8	4	9	7	10	10	10	10	
	PLACERING	10	10	9	7	5	9	9	9	8	9	9	9	8	9	10	8	10	8	10	7	7	8	7	8	10	10	8	9	8	10	10	10	10	5	10	7	10	8	8	10	10	
	TELT	5	6	6	5	6	5	5	6	7	2	4	2	4	5	5	8	5	4	6	6	5	4	9	3	5	5	7	6	6	5	3	6	3	4	6	5	3	5	5	6	10	10
	LEJRARB.	5	9	7	3	3	1	8	10	7	2	5	4	6	4	8	7	9	3	3	7	8	10	4	1	10	10	6	10	2	9	5	9	7	0	8	4	10	5	10	20	20	
NATØVELSE	AFLAFLEIR	8	10	9	6	10	8	7	9	8	8	9	6	4	6	9	9	8	6	6	9	10	7	6	8	8	10	10	6	9	10	7	9	8	6	9	8	6	9	8	7	10	10
	56525335444561056594648610610644335335354515																																										
MADLAVN.	MORGENMAD	9	9	6	5	6	9	9	8	10	6	6	6	7	9	9	9	8	9	9	6	6	6	6	9	5	9	6	9	8	6	6	5	5	8	6	5	8	6	8	10	10	
	MIDDAG	15	19	16	0	0	16	16	17	20	20	18	16	0	16	17	18	18	17	16	16	13	18	16	17	11	15	17	15	13	17	9	11	18	18	19	20	16	10	18	20	20	
	ORDEN	9	5	9	3	3	9	7	9	9	10	9	9	3	8	8	9	10	6	9	7	7	9	9	8	8	6	8	8	10	9	8	10	10	6	4	8	10	8	8	6	20	20
TERRÆNLØB	NØDHIJLP	10	5	9	9	2	6	10	4	7	7	12	4	11	13	6	14	12	13	7	-	11	-	10	-	10	10	10	5	12	7	-	14	14	3	10	15	7	13	2	10	15	15
	BEDØNHJELP	-	9	10	8	9	11	-	10	8	9	10	6	6	9	9	12	11	10	9	-	11	8	13	8	10	11	12	10	10	6	11	8	12	-	10	11	8	11	8	8	15	15
	SIGNALERI.	9	15	14	1	10	12	14	8	6	7	10	1	7	-	12	8	11	14	-	5	-	8	14	1	-	8	2	6	13	2	11	6	0	0	8	14	4	7	13	15	15	
	KODE	10	9	10	-	1	-	10	10	1	1	10	-	1	7	10	7	-	1	-	1	-	1	1	7	1	9	10	10	10	-	10	1	10	8	7	1	8	1	10	1	10	
	FANTASI	10	8	6	6	10	7	-	4	10	10	-	7	-	8	-	10	7	8	9	-	4	10	3	-	8	-	7	-	6	-	7	5	7	-	-	5	7	8	8	10		
	KORPSET	-	8	7	4	3	-	4	7	2	5	4	-	3	8	3	-	5	8	3	-	4	-	7	-	-	8	7	-	6	4	5	-	4	3	6	7	-	6	3	4	10	
	WOOD-CR.	6	11	9	5	9	6	7	10	11	9	10	5	5	-	6	8	11	8	-	8	-	8	-	8	-	8	7	10	-	10	6	10	9	6	10	10	5	9	6	11	15	
	RAPPORT	3	2	5	-	2	2	2	5	1	2	3	4	-	3	-	4	6	2	3	5	5	4	4	3	6	5	3	3	5	1	4	-	3	2	2	-	6	3	5	7	10	
	KORTEGN	1	7	3	1	2	1	-	2	3	3	4	2	-	1	1	2	4	2	1	-	5	4	9	1	5	4	9	1	4	4	1	1	-	2	-	5	2	4	3	10	10	
	BROBYGN.	1	3	4	-	2	-	1	3	3	2	4	3	-	3	-	7	3	6	-	1	4	2	1	3	7	5	4	4	-	4	4	1	1	4	4	1	9	2	2	10	10	
TID, +0G÷	23 21 15 15 67 8 10 125 135 128 130 154 88 76 109 123 142 151 147 110 90 113 101 160 87 102 152 161 114 153 104 132 122 121 110 116 133 121 141 126 144 1245																																										
IALT	121 155 151 67 8 10 125 135 128 130 154 88 76 109 123 142 151 147 110 90 113 101 160 87 102 152 161 114 153 104 132 122 121 110 116 133 121 141 126 144 1245																																										
PLACERING	24	3	8	40	38	29	18	13	17	16	4	36	39	30	20	11	7	9	28	35	27	34	2	37	33	6	1	26	5	32	15	21	23	31	25	14	22	12	19	10	10	10	

Det danske Pigespejderkorps' korpsturnering 1951

Nr.	1	hold	27	Brenderup	161	points
—	2	—	23	I Odense	160	—
—	3	—	2	Sønderbro	155	—
—	4	—	11	Brønshøj	157	—
—	5	—	29	Haderslev	153	—
—	6	—	26	Falkoner	152½	—
—	7	—	3	I Slagelse	151½	—
—	8	—	17	Nykøbing F.	151½	—
—	9	—	18	I Lyngby	147	—
—	10	—	40	Skorping	144½	—
—	11	—	16	Thisted	142	—
—	12	—	38	Birgitte Gjøe	141¼	—
—	13	—	8	II København	135½	—
—	14	—	36	Lundehus	133	—
—	15	—	31	I Randers	132	—
—	16	—	10	Skovtroppen	130	—
—	17	—	9	Hundested	128	—
—	18	—	7	Sønderborg	125	—
—	19	—	39	Urses trop	124	—
—	20	—	15	Soltroppen	123	—
—	21	—	32	Hjørring	122	—
—	22	—	37	I Aarhus	121	—
—	23	—	33	Svappavara	121	—
—	24	—	1	Riisskov	121	—
—	25	—	35	Juulsminde	116½	—
—	26	—	28	III Silkeborg	114½	—
—	27	—	21	Klampenborg	113½	—
—	28	—	19	Ribe	110	—
—	29	—	6	I Grenaa	110	—
—	30	—	14	Skanderborg	109	—
—	31	—	34	II Absalon	104½	—
—	32	—	30	Svendborg	104½	—
—	33	—	25	I Nyborg	102	—
—	34	—	22	7. Aalborg	101½	—
—	35	—	20	Jeanne d'Arc	90	—
—	36	—	12	Struer	88½	—
—	37	—	24	Dr. Dorothea	87	—
—	38	—	5	Rønne	84½	—
—	39	—	13	II Hellerup	76	—
—	40	—	4	Skern	67½	—

Lørdag den 4. august blev korpsets rejsesekretær *Lil Schnedler* i Silkeborg gift med *Ping Lund*. (Hvad Ping hedder rigtigt, ved ingen, og ingen ville kende ham, om der pludselig stod Hannibal eller Nicolaj, ligesom ingen kender Lil under hendes rigtige døbenavn. Det er en engang spejdernes lod.) Jeg synes, at dette billede taler for sig selv. Det fortæller om den glade Lil, sådan som alle har kendt hende i de år, hun rejste rundt og lærte os alle ting, „for hun var nemlig korpsets rejsesekretær“, som det hed i jubilæumssangen af 1950. Det viser den stolte gom, der har en svag lighed med søsteren, Grete Lund uden h og kendt fra Fænø om ikke alle andre steder fra — og så fortæller billedet endelig en hel masse om spejderne. Se på dem! De holder af bruden, de er glade på hendes vegne, nogle er blevet lidt sentimentale, og må lægge hovedet på skakke, enkelte er lidt betagede af situationen, og eventyret har smittet af på dem alle.

Rygtet vil vide, at Ping og Lil fandt hinanden på villa „Uro“ på Trelde-kanten, og uro må der min sandten have været over deres forlovelsestid, hvor bruden hele tiden var i en ny kant af landet og ikke mindst i opløbet til brylluppet, hvor den „barkede brud“ havde slået teltet op på Rohden og måtte øve sig i huslighed gennem lejrindretning i det store format. Måtte årene dog have givet hende en så god øvelse i at organisere, indrette og underholde, at der ikke bliver noget symbolsk i forlovelsen, der fandt sted i „Uro“, men at der må falde ro og harmoni over familien Ping, hvor den i fremtiden måtte opslå sine slags teltpæle!

Red.

En meget ung turneringsdeltager fortæller om sine

oplevelser i kampdøgnet

Jeg havde egentlig aldrig tænkt mig, at det skulle ske, at jeg skulle komme med på et turneringshold. Når min mor fortæller om de turneringer, hun har været med på, og hvad de dér lavede, I ved i de gode gamle dage, hvor der var rigtige piger og rigtige spejdere til, så har jeg altid tænkt mig, at sådan noget ville jeg ikke komme til at opleve. Men pludselig viste det sig fredag i lejren, at på en bedømmelse af vor tone (hm!) og vore lejrarbejder var vor trop blevet udvalgt til at repræsentere vor fornemme division, og blandt troppens spejdere var jeg altså en af de 6 udvalgte. Jeg var ærlig talt meget forbavset, og det krilrede lidt stolt ned ad rygraden, men jeg lod naturligvis som ingenting.

Der er dem, der siger, at det regnede så meget i den lejr, det har jeg nu ikke opdaget, i hvert fald ikke før, jeg kom til at snitte hul på min ene gummistøvle. Jeg synes, det er den bedste lejr jeg har været med i. Men det var ikke det, vi skulle tale om.

Vi skulle starte kl. 14 med week-endudstyr. Dette er en stor bagage i vor trop, hvor vi altid skal se ud, som om vi er klippet ud af en amerikansk spejdermodejournal. Det er nu sådan vores

Middagsmaden fanges

lille ejendommelighed. Men vi var altså alle i ens regnfrakker og sydveste og rygsække o. s. v. For det regnede altså, har man fortalt os. Tilsammen var vi 83 år, men det følte vi os ikke tyngede af. På parkeringspladsen blev der holdt en lille formaningstale til os (spejderlivet er fuldt af formaningstaler), holdlederen fik et kort og en besked og afsted gik vi for at fange vor middagsmad. Dette skal forstås bogstaveligt, for vi skulle da i hvert fald fange de ørreder, vi skulle have til middag. Det var vældig skæg, de andre ting lod sig lettere fange i følge deres natur. Selv om jeg syntes vi skyndte os gevaldigt, kom vi alligevel en halv time for sent til turneringspladsen, hvor vi skulle opslå vort telt, som vi ikke rejste hurtigt nok, ligesom vi heller ikke blev færdige med de ting, vi helst skulle have haft færdige inden kl. 10. Nå, vi var jo ude for at more os, og der var jo ingen fra troppen, der så de fadæser vi lavede, så vi morede os. Der er dem, der siger, at det stadig regnede, men det opdagede vi altså ikke.

Vi havde en lille bitte fornemmelse af, at naturen nok skulle have sine overraskelser til os, og det havde den også. Kl. 12 blev vi purret ud af poserne for at gå på natøvelse. 10 hold ad gangen løb vi ned til havet, hvor man så mystiske morseglimt. Desværre opfangede vi ikke dem alle, og vi havde i det hele taget svært ved at forstå den leg, men vi morede os udmærket, især da vi opdagede, at de andre hold heller ikke forstod hvad legen gik ud på, eller hvorfor der sad nogle zigeunere og larmede bag lejrpladsen. Inden vi gik i poserne samledes vi med nogle af de andre kæmper om et bål og sang os varme, inden vi gik i seng for anden gang.

Næste dags formiddag var fuld af lejrarbejder og madlavning, de berømte ørreder og rabarbersuppe, samt oprydning af den slags, hvor man går græsset efter med en lommekam og håber på, at ikke det skarpeste indianerøje vil kunne gætte, at her har spejdere camperet for en nat. Ugh! Ugh!

Gode mennesker ville køre vore rygsække hjem, for nu skulle vi på en anden slags øvelse. Den var noget af det sjoveste ved det hele — men hvor kan det ærgre mig endnu, at de andre på holdet ikke ville tro, at de gamle koner strikkede en mormelding! En bro skulle vi bygge, det er jo altid godt at kunne i en urskovssituation, ligesom samariteropgaver altid er gode at løse fikst. Det var de også i min mors tid.

Vi er ikke bange for at indrømme, at vi var lidt stive i øjnene og trætte i knæhaserne, da vi gik hjem, men nu var det først, det var ved at blive helt spændende. Da vi var midt i det, tænkte man kun på legen, nu tænkte man derimod på, hvordan man havde klaret sig på de forskellige poster. Og det var jo næsten ikke til at udregne. Hjemme på lejrpladsen blev man jo overfaldet med spørgsmål fra ikke alene sin egen trop men også de andre, for det var jo hele divisionens ære, vi havde kæmpet for.

Selv om man naturligvis altid gerne vil vinde, så synes jeg, det var vældig sjovt med Brenderup, der vandt igen. De må være store lys i Brenderup, men de har jo også en dronningestage at bære lysene i dér.

Det er ærgerligt at tænke på, at næste gang, der er korpslejr, er jeg formodentlig for gammel til at være med til at være 83 år tilsammen. Så skal jeg måske stå hjemme på lejrpladsen og trippe af utålmodighed, og når en af mine små søstre så kommer hjem fra strabadserne, vil jeg

Zigeunerlejren

være fuld af bedreviden og kritik og spænding — men aldeles klar over, at i 1951 på Rohden, da var der piger og spejdere til!

Susanne

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

For skolens krav må man sig jo boje; men lektierne kan hun nu ikke døje. Bag bogernes stabler — med mas og moje — ses Tinka læsende — „Falkeøje“!

★ 7 interviews ★

Vi har stillet de samme 8 spørgsmål til 7 forskellige mennesker:

- 1) Har korpsslejren opfyldt de forventninger du kom med?
- 2) Hvad synes du om fritidsbeskæftigelsen?
- 3) Synes du, at regnvejret har forstyrret jer — og lejren meget?
- 4) Hvad har været din største oplevelse i lejren?
- 5) Har du og din trop (patrulje o. s. v.) haft kontakt med udenlandske spejdere i lejren? Hvad synes du I fik ud af det?
- 6) Hvad synes du om lejrtærrænet og om lejrens opbygning?
- 7) Hvad synes du, at du tager med hjem fra korpsslejren, som kan få betydning for dig (og din trop, patrulje o. s. v.)?
- 8) Er der noget du kunne have tænkt dig anderledes i lejren?

... EN GÆST

Skovrider *E. Bistrup*, Brahe Trolleborg.

- 1) Ja, i allerhøjeste grad. Lejrens planlægning og arrangementer finder jeg storslået.
- 2) Ja, den så jeg på grund af regnvejret desværre ikke.
- 3)
- 4) Igen at se så mange af de gamle kendte ansigter, mennesker jeg har kendt gennem lange, lange tider. Og at se det utrolig gode humør trods regnen.
- 5)
- 6) Det er ikke muligt at sammenligne med Brahe Trolleborg, hvor lejren ligesom prægedes at beliggenheden nær parken, det var hyggeligt, og man ligesom mærkede historiens vingesus dernede. Her er meget storslået med de vide udsyn.
- 7) Selv vil jeg mindes den glade ungdom, som trods regnen har et forbløffende godt humør. Og min datter, som også er spejder, håber jeg må have mange gode minder om festligt og godt samvær fra denne lejr.
- 8) Vejret!

... EN TROPSFØRER

Birgit Skov, Slagelse.

- 1) Absolut. Måske specielt fordi mine forventninger ikke var så store. Jeg er ikke tilhænger af de store lejre.

- 2) Udmærket, blot beklager jeg, at den delvis druknede i regnen, og at den ikke kunne beskæftige flere, det må have været muligt synes jeg. Det var glædeligt, at der var sådan et run på den, børnene var henrykte for den.

Fritidsbeskæftigelsen skulle også finde sted om formiddagen, mange troppe kunne stille spejdere til det og i hvert tilfælde de store troppe.

- 3) Forbløffende nok hverken humoret eller sindstige-vægten. Fritidsbeskæftigelsen og troppenes dag druknede, så vi fik slet ikke det ud af omegnen, som vi gerne ville, men derud over synes jeg ikke, vi er blevet meget forstyrrede i vort lejrLiv.
- 4) Flagparaden for dronningen synes jeg var festlig.
- 5) Vi har haft 2 skotske spejdere i troppen, som alle var meget glade for; det har knebet lidt at beskæftige dem tilstrækkeligt, fordi de ikke kunne få det samme ud af de tilrettelagte arrangementer, så de svævede lidt, når jeg ikke havde tid til at tage mig af dem. Mon det var muligt en anden gang at tilrettelægge fritidsbeskæftigelsen også for pensfriends?
- 6) Tærrænet er vældig fint og jeg er fuld af beundring for tilrettelæggelsen og organisationen, som har klappet fint.
- 7) Jeg ved fra mine spejdere, at de synes, at det er deres livs store oplevelse, og at lejren har udviklet deres korpssfølelse. Dette betragter jeg også som lejrens eneste berettigelse. Tropslejrens mange muligheder udelukkes i så stor en lejr.
- 8) Ja, at børnenes og førernes disciplin blev bedre udviklet, jeg tænker specielt på påklædningen og også lidt på tropspladserne. Tropsførerne har ofte været for dårlige eksempler.

... EN DIVISIONSCHEF

Tilde Ramsby, Hellerup.

- 1) Den har overtruffet mine forventninger, jeg har haft stort udbytte af at se mine 6 troppe sammen og kunne sammenligne dem, og jeg har fået god indsigt i troppenes arbejde og arbejdsform og bedre kendskab til mine førere.
- 2) Fritidsbeskæftigelsen synes jeg var glimrende, den fungerede godt, pigerne kom godt rundt til de forskellige ting og var meget glade for den.
- 3) Ja, troppenes dag gik helt i fisk. Arbejdsmæssigt er ellers kun madlavningen blevet sinket deraf — og alle tog jo regnen med et godt humør.
- 4) Idéen og udførelsen af fakkeltoget fra førerbålet. Det var helt forbavsende så forstående tropsførerne tog dette.

- 5) I divisionen har vi haft Holland, Schweiz, Tyskland og Finland repræsenteret. Det har absolut betydet noget for os, og børnene har været meget glade for de udenlandske kammerater. I flere tilfælde har dette besøg været en fortsættelse af tidligere møder og tidligere kontakt, som jo også vil bevares i fremtiden.
- 6) Vi kunne ikke have fundet noget skønnere eller bedre terræn, men jeg synes det må have været kedeligt at bo i villabyerne.
Havde vi ikke haft regnen ville hele det store apparat have fungeret storartet og godt. Trinerne var ikke så rare efterhånden, og af hensyn til kontorpersonalet skulle lejrkontoret have ligget et andet sted end på lejrtovet, hvor der altid var meget spektakkel og mange mennesker. Ellers var opbygningen fin.
- 7) At se, at det er det samme, vi er gået ind for alle sammen og at se og at vide, at vi ikke står alene, når de små skuffelser kommer.
- 8) Lejrbålene skulle være lidt morsommere af hensyn til børnene, de skal selv være mere med.

... EN PATRULJEFØRER

Kirken Rehloff, Droslerne, Brønshøj trop.

- 1) Ja, undtagen vejret, jeg havde ellers regnet med solskin.
- 2) Fritidsbeskæftigelsen var god, særlig synes jeg om kurvefletningen. Kartoffeltryk er også godt, det giver god fantasi at arbejde med det. Og så synes jeg, det var godt, at vi kunne tage idræts- og svømmemarket.
- 3) Ikke så meget, men det er ikke rart at ligge og rode i teltet, når man ellers kan være ude. Madlavningen gik det ikke særlig meget ud over.
- 4) Kammeratskabsdagen. Vi var nogle, der tidligere i lejren og på vejen til lejren havde mødt hinanden og vi satte hinanden stævne. Nogle af os så bl. a. på folkedragter, andre samlede autografer, på distriktstørklæder, indtil det blev forbudt. Da patruljens spejdere kom hjem om aftenen fortalte de, hvad de havde oplevet hver især.
- 5) En i patruljen skal herefter være penneven med en svensk spejder. Vi har ikke snakket så meget med divisionens gæstehold, finnerne, for vi kunne ikke forstå dem.
- 6) Det er et dejligt terræn med fjorden, og troppen har en god placering — vi kan også nå at komme til slikboden — henne om hjørnet!
- 7) Et bedre kammeratskab efter denne lejr, det er den første sommerlejr, vi er i sammen.
Og så har jeg set, hvordan et telt kan rejses uden at svaje i ryggen.

- 8) Vi havde for langt til vaskepladsen og for dårligt vejr.

... EN SPEIDERCHIEF

Speiderchef Inger-Johanne Ameln, KFUK i Norge.

- 1) Ja.
- 2) Jeg fikk lyst til å delta i undervisningen for selv å eksperimentere og lære.

— Det står i lejravisen!

- 3) De to dagene jeg var i leiren var det strålende sol, så meg sjenerte iallefall ikke regnet.
- 4) Det er vanskelig å svare på, for det var mange store opplevelser, syns jeg. Leirbålplassen, og sangen ved leirbålet. Sangen var så glad og vakker som korsang, paraden for H. M. dronningen, fordi den var så enkel, rask og stilig, også hornorkestrene.
- 5) „Min tropp“, om jeg får kalle den så, var internasjonal i sin sammensætning. Jeg lå på Stabbsplassen, der andre gjester fra andre lande lå, og selve leirledelsen. Jeg oplevet, for jeg vet ikke hvilken

gang, at en speider er en speider, om hun er blå eller grønn eller brun, fra Australien, U. S. A., England eller Skandinavien. Speidersmilet i øyet er der, og kontakten sluttet straks.

- 6) Leirterrenget var ypperlig — og leirens oppbygning må ha vært vel forberedt og solid bygget opp, for alt fungerte så rolig og fint — såvidt jeg kunne se iallefall.
- 7) Jeg fikk lyst til, at Norges KFUK-speidere også skal få oppleve en landsleir om ikke så lenge, like fin og med like blide, glade speiderfjes.
- 8) Vi bruker alltid på våre leire korte andakter eller bibelstudier hver dag, og det mener jeg, er svært populært hos oss. Ellers har jeg lyst til å spørre: Var det helt stille etter rosinalet om kvelden?

... EN PROMINENT GÆST

Kae Reilly, trener i U. S. A.

- 1) Ja, også enhver forventning.
- 2) Et fantastisk godt arrangement — særlig patrulje-hjørnet synes jeg.
- 3) Nej, ikke mig personlig.
- 4) At se dronningen, jeg sad ved siden af hende, da vi spiste.

- 5) Programmet, således at vi fik tid til at se hinanden var godt.
- 6) En ganske dejlig plads.
- 7) Uddybet min forståelse af ånden bag bevægelsen og gjort forståelsen af internationalt venskab mere virkelig.
- 8) At der fandtes et ildsted med varmt vand ved vaskeladsen, således at man kunne vaske lidt og selv kunne blive vasket i varmt vand.

... EN SPEJDER

Birthe Meyer, Haderslev, 12 år

- 1) Nej — jeg har været med i divisionslejr på Fæno, og det syntes jeg var morsommere.
- 2) Det var meget godt.
- 3) Nej, det gjorde ingen forskel for mig.
- 4) At vi blev nr. 5 i korpsturneringen.
- 5) Nej.
- 6) Det hele var fint arrangeret, og så var der meget smukt.
- 7) Jeg synes, man lærer sine kammerater bedre at kende, når man er sammen med dem hver dag, og det gør sammenholdet i troppen bedre.
- 8) Ingen kø ved slikboden.

Bøgerne
er
illustreret
af
Thora
Lund

Vera Vips kravlede rundt på gulvet med en botanisk lup, og jeg undersøgte nøje alle vinduer... »Jeg ved ikke, om du lagde mærke til den nye stuepige,« sagde Vera Vips, »hun huede mig ikke.« Det er optakten til en af historierne i ANNESOFIE HERMANNS nye bog

„Her kommer Pigespejderne”

hvor Akelapatruljen er på sporet efter borgmesterindens forsvundne broche, og man hører om mange andre spændende oplevelser, patruljen kommer ud for. Den koster kr. 3,75.

Også i „Glade Spejderdage” fortælles om Vera Vips, korporalen og de andre i Akelapatruljen.

Kartonneret kr. 3,75.

GYLDENDAL

KORPSETS KONTOR I KØBENHAVN

søger snarest en flink og kvik spejder på 16—18 år. Kendskab til maskinskrivning og sprog er en fordel.

Arbejdet, der er lærerigt, morsomt og meget afvekslende, består bl. a. af kontorarbejde, lidt regnskab, korpsets scrapbog og hjælp med inden- og udenlandske gæster. Kort sagt et interessant altmuligmandsjob.

Henvendelse om denne stilling bedes rettet til Grethe Lykkeberg, Lundsgade 6, København Ø.

KORPSLEJREN — GLEMTE TING ...

Al henvendelse om ting, der er glemt eller forsvundet i korpsslejren, må ske til korpsskontoret i Odense inden den 15. oktober med udførlig beskrivelse af den forsvundne genstand, om hvornår den er bortkommet i lejren og evt. hvor. Svarporto må vedlægges alle forespørgsler. Findes den efterlyste genstand mellem hittegodset, vil den blive tilsendt pr. efterkrav, ellers vil I få besked om, at vi ikke har den.

Bente Agerholm Hansen — Tåstrup.
Biddi Treschow, Kirsten Longå, Agnete Bendix Matthiesen — 1. Birkerød.

Gunhild Starcke, Susanne Hermann — 1. Lyngby. Ulla Mathiessen, Yvonne Bresson, Grethe Neergård Jacobsen, Inge Eiberg, Kirsten Mathiesen, Marianne Thorkelin, Nina Susanne Heineberg, Nanna Sort. — alle III Lyngby.

Bodil Heiberg-Jürgensen, Lillebeth Lund, Hanne Vang, Bente Krog Andersen, Jytte Munk Vest — alle Spejderskoletroppen.

Robert Baden-Powell's liv og levned

copyright

I Indien blev B.-P.'s yndlingssport vildsvinejagt. Når vildsvinet ophidses, er det meget farligt. Det jages fra hesteryg med et 2 m langt spyd. En gang under jagten stod B.-P. af hesten for til fods at gennemse et krat, hvor vildsvinet havde gemt sig. Pludselig kom det farende frem fra sit skjul. De indfødte for skrigende til alle sider. Situationen var yderst farlig, og kun ved B.-P.'s snærværdighed og sikre hånd dræbtes det rasende dyr.

E.M.

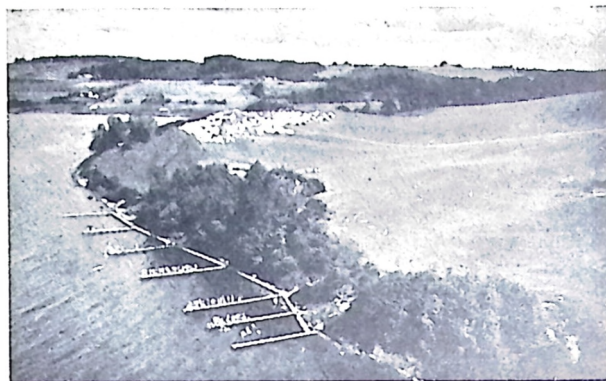
Og dagene gik

I 2 dage har divisionscheferne og lejrstaben gennemdrøftet hele programmet for lejren, og, så godt det nu lader sig gøre, sikret sig mod ubehagelige overraskelser — og så oprinder da endelig ankomstdagen. Vi har alle forsikret hinanden, at ville det blot lade være at regne den dag, så tager vi gerne mod lidt vand senere, men regne vil det, og det er en meget lidt venlig lejrplads, spejderne ankommer til. Division efter division ankommer, efter at division og divisionschef har fundet hinanden på Daugaard station, og spej-

derchefen byder dem alle velkommen, hold efter hold hele dagen igennem. Lastbilerne med rygsækkene kan i det fedtede føre ikke tage svinget fra lejrtovet til lejragerne, men straks kommer traktoren til hjælp, og time for time skyder tellene op, og alle finder deres rygsæk og deres plads i lejrbyen.

Det er lidt køligt, og der er dem, der tror, at de er kommet i vinterlejr, men næste morgen vækkes alle til morgengymnastik a la Jespersen, og snart har Løyers opildnende kommando fået alle så meget i sving, at de kan møde friske og veloplagte til morgenparaden. Hvor er vi mange — alt for mange til den plads, Jytte Jens har beregnet til paraderne, men musikken lyder, fanerne smælder og spejderchefen taler, og så gør det ikke så meget, at der nogle steder er 16 i stedet for 8 i geleddet. Dagen går med at indrette lejrpladserne, og efterhånden rejses portaler og andet, der giver hver tropsplads sit præg. Om aftenen leder Emmy lejrens første bål og indleder med en

fiks præsentation af lejrstaben. Det er øernes bål, og der er både muntre og smukke optrin, men det er for koldt. Blæsten jager spejderne bort, og man må atter spørge sig selv: Er det virkelig en sommerlejr?

Torsdag sættes hele fritidsbeskæftigelsen i gang, en strøm af spejdere går gennem lejrbyens gader og spredes ud over hele lejrområdet. Mange, måske for mange, bliver hængende i køen foran slikbod og depot, førerne flokkes hos Lis, overalt er der liv. Lejravisen udkommer, og salget er slut, før man aner det. Det påstås, at dette første nummer senere forhandlede „sort“ for 1 kr. Om aftenen samles divisionscheferne, der i al hemmelighed har iagttaget troppene de 2 første dage, og afgiver deres dom. De bedste troppe skal repræsentere divisionerne i kampen om kongepokalen.

Fredagsvejret imødeses med megen spænding i anledning af paraden for de officielle gæster. Man skifter mellem håb og tvivl, men atter svigter vejrguderne, paraden må laves om til en forbidefilering, og selv om synet af de mange, mange

spejdere, der kæmper sig frem mod vejr og føre, virker imponerende på gæsterne, så sender man ved synet af regnfrakker i alle regnbuens farver en længselsfuld tanke til de blå uniformer og viftende gallasløjfer. Man samles indendørs, og der lyder mange smukke ord fra både vært og gæster. Lejrens enestående værter, hofjægermester Lüttichau og frue, får overrakt korpsets æresnål. Dette burde spejderne have set, men forhåbentlig har mangt et vågent spejderøje set den lille, grønne nål, når vore værter færdedes i lejren og ivrigt tog del i alle glæder og sorger. Dagen er stadig våd, men aftenen stille og lun, og der kommer bud, at de, der har lyst kan komme til lejrball. Mange følger opfordringen og får under Lils ledelse en dejlig time ved bålet. I dag drog turneringsholdene ud — hvad mon de skal udsættes for?

Lordag er kammeratskabsdag. Livet myldrer atter overalt, man besøger hinanden, og eftermiddagens sensation er fodboldkampen mellem Aarhus og Mølleaa division. Alt blegner dog i sammenligning med aftenens spænding: Vil det lykkes at få forbindelse med Grenaalejren? Arrangørerne bliver mere og mere nervøse og mistroelige, og da håbet endelig glipper, samles alle kræfter om at udnytte den chance, at det blev os, der fik udsendelsen. I åndeløs spænding følger vi dem, der må holde for ved mikrofonen, og glæden over en god udsendelse dulmer sorgen over det mislykkede møde i æteren.

Søndagen, hvor vi venter besøg af så mange forældre og andre interesserede, oprinder med lidt lovende vejr. Souschefen har allerede rejst sig for at gå til højttaleren og bede alle blive i teltene og høre stiftsprovst Bay tale. Da lysner det, vi tager chancen, og den planlagte gudstjeneste

finder sted på lejrpladsen, smuk og stemningsfuld. Vejret bliver stadig bedre, sol og vind sætter kulør på det hele, gæsterne strømmer til, fritidsbeskæftigelsen fungerer i videste udstrækning suppleret af talentshow, koncerter m. m., og hen

mod aften bliver det stille. Paraden er så smuk, som man kan ønske det, og spejderchefen benytter lejligheden til at takke både forældrene, der sender os deres børn, og de mænd, der lader os låne deres koner og kærester — for hvad skal vi gøre uden dem? Forældredagen slutter med et Jyllandsbål, som Lil dirigerer, og nu kan vi både snakke kinesisk og juble på mange sprog. Poul Flagstad, korpsets formand, slutter bålet med en smuk og manende tale om vort land.

Mandagen er dronningedagen. Den jyske blæst er stadig på spil, men solen skinner, og der er fest fra morgenstunden. Det er spændende om paraden forløber, som den skal, men souschefen har instrueret fanebærerne og ladet dem forstå deres store ansvar. — Der går et sus gennem alle: Kongen er også kommet. Gennem en allé af spejdere

med tropsstandere går kongeparret af Flagstads Boulevard til paradepladsen, hvor spejderne står stillet op. Spejderchefen byder majestæterne velkommen og beder os alle skønne på, at vor dronning vil bære spejderuniform og viser os alle et godt eksempel i arbejdet. Så følger det spændende øjeblik, da turneringsresultaterne bekendtgøres, og det sejrende hold fra Brenderup modtager kongepokalen af dronning Ingrid's hånd. Da alle præmier er uddelt, går fanerne med et orkester i spidsen op mod tribunen to og to, skilles og går ned langs begge fronter — et brus og et syn, som vi aldrig vil glemme. Straks efter paraden forlader kongen lejren, men dronningen bliver og færdes resten af dagen blandt os, ser, hvordan alt fungerer, besøger lejrpladser og spreder glæde overalt. Aftenens lejrbrøl har Lil sammensat af gammelt og nyt, der er stemning over det, og det slutes på den smukkeste måde, da dronning Ingrid beder om ordet og får spejderne til at råbe et leve for deres førere. Så går dronningen op ad

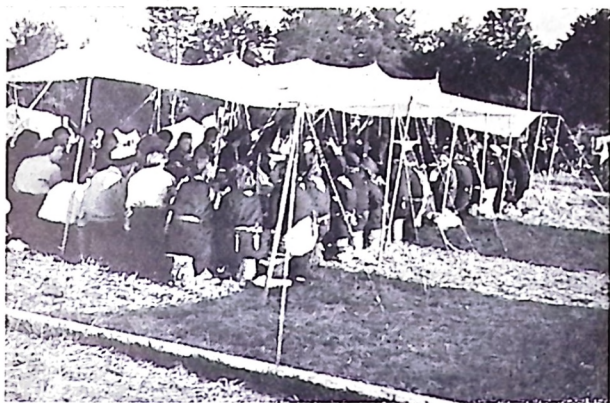
bakken, mens spejderne bliver ved bålet, og som en sidste hilsen står spejderne med fakler og viser vej til den ventende bil, der fører dronningen bort fra lejren. En vogndør smækker, et eventyr er forbi.

Tirsdag er troppenes dag, alle er på farten, langt eller kort, og alle bliver våde, men det hører med til oplevelserne og tages med godt humør. Nogle få søger ly i laden, men langt de fleste kan blive i teltene og går i poserne, mens de sejgeste bliver ude i regnen og forsøger at lave varm mad.

Onsdag tegner alt så lyst, og vi venter gæster både fra omegnen og fra Korinth, hvor der er mennesker, der gennem årene har hjulpet os at lave korpslejr. Gæsterne samles hos Lis til en kop kaffe, men da vi alle skal ud at se på fritidsbeskæftigelsen, strømmer regnen igen, og spejderne søger tilbage til teltbyen. Om aftenen samles førerne til bål, og som afslutning på dette tænder hver tropsfører en fakkel og går hjem til sin tropsplads. Her tænder hun et lille bål og synker aften sang sammen med sine spejdere. Det er smukt at se de mange små bål og høre de forskellige sange fra pladserne — en gnist fra førernes bål har fænget.

Torsdag er lejrens sidste dag. Nu falder de mange fikse stativer, hegn og portaler, der ryddes op så småt, men livet i lejren går dog sin gang, og køerne foran slikbod og depot er stadig lige lange. Det er autografernes dag, hvor man samler de sidste navne i bøger og på skind. Vi, som har levet sammen i 10 glade lejrdegn, spredes nu over hele landet, og hvem ved, hvornår vi mødes igen? Ved aftenparaden rulles fanerne sammen, og så synes vi, at nu er det hele forbi. Vi takker for sidste gang hofjærgermester Lüttichau og frue,

og så er der kun lejrbalet tilbage. I aften er det Søren, der dirigerer, og det er svært at holde sammen på det hele, for bladtroldene kommer snigende bagfra, både den onde og den gode, og giver deres besyv med. Gæsterne takker og bringer gaver, hofjægermester Lüttichau taler til spejderne, og det er svært at skulle slutte. Ved dette sidste lejrbalet overrækker spejderchefen guldmedalje til Anna Maria, som har taget et års orlov fra sin skole for at lave denne lejr. Det er korpsets tak, og til den skal føjes en ekstra tak fra alle os, der fik en dejlig lejr, fordi alt var så godt gennemtænkt og tilrettelagt.

Tilbage er kun afrejsens dag. Den vil vi springe over og i stedet vende os om og se tilbage på

lejrdragene på samme måde som vi den sidste aften vendte os om og så, at månen, der de første dage var ganske spæd, nu var blevet så stor, at den kunne danne sølvstriben på vandet. For alle os, der var med, vil lejren på Rohden stå som en lysende stribe på hverdagens grå vand.

Rete.

Bisværmene och Teollögat

Vi fór på hajk en onsdag. Det var Kaja, Lotta, Li och jag, Skorpan, den femte i flickscoutpatrullen Biet, stod på sin balkong och vinkade, när vi fór. Hon hade en strumpa om halsen och en näsduk i var hand; visst hade hon hemsk otur med sin influensa, men vår hajk, planerad sedan jul, kunde inte skjutas upp, för nu var skolan slut, och redan på lördag skulle vi fara med våra familjer åt olika håll. Vi var uppe och tröstade Skorpan med en rå jättemorot; den hade hon i knapphålet på sin morgonrock för att komma ihåg oss på vår äventyrlige färd.

Det var en underlig kontrast; där satt man nyss, kamrad och nystruken och lysnade till inspektors skolavslutningstal om „arbetsårets vedermödor“ och „välbehövlig avkoppling“, och sen sprang man hem, viftade hastigt med betyget framför föräldrarnas näsa — de har ju sommaren på sig att studera det — och hoppade i scoutkläningen, den gamla, urvuxne med lappen bak, fick på den gröna halsduken snett, men det fick vara så länge, och så ryggsäcken på ryggen — den var otäckt tung ändå! — en sista förmaning och klapp av mamma, och så var man iväg — på hajk.

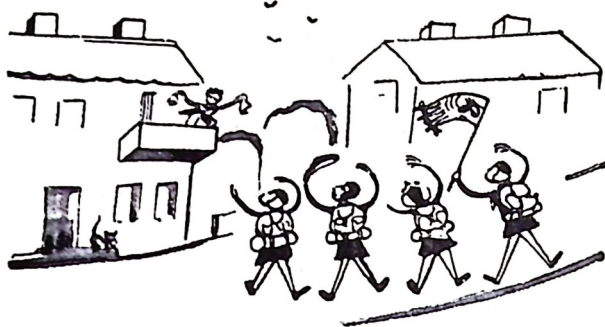
Vad är en hajk? Den är primitiv; tjugande som ett kapitel ur en äventyrsbok, vildmark och nybyggare, och vi scouter älskar den.

Efter det nyss nämnda besöket hos Skorpan besteg vi tåget, som var en rälsbuss. Inte särskilt primitivt och vildmarksmässigt, tycker ni. Då har ni inte sett Hedamo-tåget.

Vi satt och räknade på fingrarna: sovsäck, karta, kompass, kniv, matkrok, mugg, mjöl, bakpulver, salt, socker, smör, „reservkorv“, ägg, yxa, snören — ja, fingrarna

**DE NORDISKE
PIGE-
SPEJDERBLADES
SAMARBEJDE**

Avreise

räckte inte till, tårna fick tas i bruk. Våra reseffekter var sannerligen inte av den typ, som unge damer brukar lägga i semesterpackningen. Li hade morötterna. Patrullen Biet äter morötter i stället för kola. Det blir billigare i längden.

„Skinnarhult nästa!“ Lottas mes fastnade i kupédörren, så vi fick dra och skjuta på, innan vi kom av. Stinsen tittade, log och sa: „Jaså, I skal ut å kampa,“ och vi gav oss inte tid att reda ut skillnaden mellan camping och hajk.

Kartan hade vi redan studerat. Först landsväg till Koboda, så byväg till Ryd, sedan gångstig och så — ingenting alls.

I synnerhet det sista var spännande. Att följa karta och kompass är ju inte särskilt märkvärdigt, det är ett vanligt scoutprov. Men då brukar man ju veta, vart man ämnar sig. Och det visste inte vi. Vi visste av kartan, att det fanns en sjö. Kring dess begiga, barr- och lövskogsbevuxna stränder hade vår fantasi vandrat under frostiga vinterkvällen. „När det blir sommar, då ska vi utforska Trollögat.“ Där, någonstans på stranden, skulle vår lägerplats ligga, stiglös, skogomsusad, en ljus glänta med mörkgrön ram, och ingen vit man skulle där ha satt sin fot...

Vi slet som musåsnor, innan vi skymtade blått vatten. Vår fantasi hade vandrat utan ryggsäck på ryggen, men det gjorde inte vi. Ett slag kom vi i något, som verkade som botten av en uttorkad istidsälv. Våldiga stenbumlingar, klumpiga som björningar och ludna som de tryckte sig tätt tillhopa för att mota oss, och vi kröp och pustade och rispade vårt alltför ömtåliga skinn. Asparnas rasslande blad ackompanjerade vårt flåsande, så följde et bälte av alar, och så kom nästa prövning — ett kärr. Vitpälssad ängsull och fräna skvattramstånd dolde för oss de värsta vattengroparna — men vi fann dem ändå. Och stackars Li tappade skon. Hon hittade den emellertid — gyttjan pöste ur den — och så strävade vi uppför. Mellan blommande blåbärstuvor och rakstammiga tallar, som tycktes penslade med solsen, steg vi uppåt och uppåt, och där — när vi nått krönet, där torra, grå lavar bildade matta över gråberget — där glittrade Trollögat. Långt nere låg den, dunkel, hemlighetsfull. På andra sidan

välldes grönskan ut över vattnet i frodiga fång, där bofinkar och lövsångare drillade i outtröttlig livsglädje, här stupade berget brant, men där, vid sidan av bergmassivet, där låg den! Vår drömda dal, vår glänta med sammetsmjukt gräs i en jämn sluttning ner till stranden, med berget som en mur på ena sidan, urskogen på den andra, där låg den och sa: Kom! Kom hit!

Vi kom. Hur vet jag inte. Rutschande, kasande. Klängande, snubblande, kypande. Varje spår av civilisation försvann under nedfärden. Vi var trasiga och skrapade, med boss i håret och jord under naglarne, skrämiga fingrar, ett blödanden knä. Men lyckliga.

Den var ett paradiset. Mandelblom och daldockor frodades i klungor, gräset var saftigt och svalt att trampa i, vågorna kluckade och glittrade. Vi stoppade fötterna i dem och njöt.

Så följde en del prosaiske men ack, så kära bestyr. Hajktältet, vår enkla hydda i vildmarken, vårt skydd mot blodtörstigt rovdjur, reste sig. Golvet kläddes med granris. Vår härd byggdes av flata stenar nere vid stranden. Egentligen skulle vi gnidt eld, som förfäderna. En kall hand kramade mig om hjärtet — det bleve kanske nödvändigt, hade Lotta verkligen tändstickor med? Jo, hon hade. Suck av lättnad.

Bränsle fanns det gott om. Vi skulle ha glöd, och det fanns både ek och bok; det var bare att plocka. Finkvistar av gran att tända med fanns också, och vi gjorde en ordentlig pyramid. Och snart flammade elden i vår spis! Jo, var lugn, vi hade lov att elda; vår kärledare själv ringt till markägaren.

Maten? Flata bullar av mjöl, vatten, bakpulver och salt; de lades på den glödheta, mjölade stenen och jäste och doftade, blev gulbruna, lite brända och gnarliga i kanten. Vi åt dem varma med smörklick på och drack choklad, som vi kokt i våra plåtmuggar. Man använder inte grytor på hajk.

Vad man än anför för att prisa primitiv matlagning; fort går den inte. Det skymde redan, kylnade till, och dimslöjor steg över stränderna. Vi satt vid glöden, mol

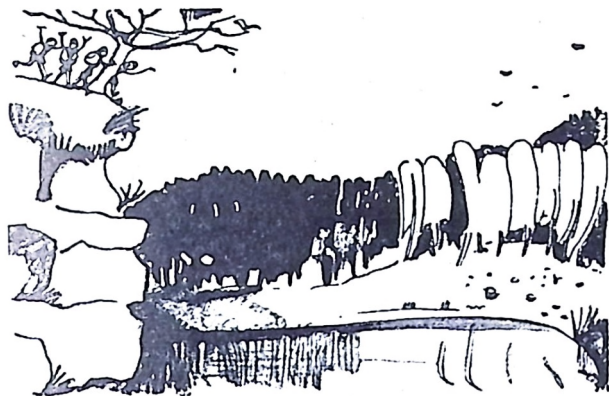

Ett slag kom vi in

tysta till slut. Så sa Lotta (hon är patrulledare): „Nu sjunger vi tapto.“ Och så sjöng vi „Dagen dör, skymning rår.“

Man kan sova gott på granris i sovsäck. Man behöver inte ens ett tält. En tät gran blir ett bra tak. Men vi var ju ute ganska tidigt på sommaren. Konstigt egentligen, att vi inte låg och pratade halva natten. Men vi var verkligen så trötta, att vi domnade bort.

Att vakna i ett tält en solig sommarmorgon! Ligga och se solreflexer och lövskuggor darra på duken, höra vatten klucka, löv susa och fåglar drilla. Jag tror det är den

bästa stunden. För resten försov jag mig. Lotta stod redan på en sten i vattnet med metspö i handen. Li badade och Kaja var försvunnen. Jag låg på magen i sovsäcken i t.lt-öppningen en stund och bara njöt. Stördes av Lottas tjut; hon hade fått en mört.

Frukostbestyren var i gång efter en stund. Man kan steka ägg på många sätt; vi valde att anrätta dem i en urgröpt franskrödsbänk, men vi följde med intresse Lis experiment att få sitt att puttra, stående på änden i glöden (ägget förstås). Mörtan rensades och halstrades på en klyka, men de blev bara sot och ben.

Sedan gav vi oss ut på upptäcktsfärd. Vi följde stranden och hoppade från sten till sten; Lotta hoppade också emellan dem och skvätte vatten på oss andra. Ett doppingpar guppade ängsligt ett stycke ut, de var rädda och nyfikna på samma gång och återvände ständigt för att ta sig en ny titt på oss. Så försvann de bakom en liten ö, där tärnor och måser skränade och ett mystiskt fågelbo svävade uppe i en tallkrona. Ön lockade oss. Där fanns säkert dolda skatter och dessutom härliga klippor att sola sig på. Men hur komma dit?

Det var då vi fann vraket. Alla tiders härliga gamle eka med både för och akter, botten och till och med en och en halv åra. Den var full med vatten och i aktern var ett hål så stort som en knytnäve och i fören springor som man kunde sticka pekfinger genom. Vi blev vilda av glädje. Vraket skulle föra oss ut mot det okända.

Först samlade vi mossor och tätade springorna så gott det gick. Hålet i aktern var inget att göra åt, men om vi placerade oss i fören, kunde vi möjligen få aktern över vattenbytan. Ett öskar befanns vara nödvändigt, och jag blev skickad till tältet efter muggarna. När jag kom tillbaka, hade fartyget till och med två åror och dessutom en vimpel i fören.

Kaja erbjöd sig försöka ro. Hon plaskade med årorna och hade svårt att få fason på den stolta farkosten, som tyngdes ner av oss tre ösande flickor. Men den flöt. Snällt guppade den på vågorna, och Lotta fnittrade av förtjusning och glömde att gråla på Kaja. Sakta men säkert stävade vi mot ön.

Då hände något. Eller snarare, vi upptäckte att något hade hänt. Mossan i springorna i båtbottnen försvann. Den ena tussen efter den andra lossnade och äöt omkring, och vattnet började forsa in. „Ös,“ tjöt Kaja. „Ro,“ ropade vi. Både maningarna blev åtlydda, och ett ågonblick trodde vi verkligen, att vi skulle komma till ön. Inte torrskodda, för vi satt redan i vatten upp till magen. Och det var ganska kallt vatten. Men vi tänkte åtminstone komma roende och inte simmande. Men tre meter från kanten sa det plupp, och vraket försvann för alltid ur människors åsyn.

Vi kravlade upp på hällarna som sälar och såg en stund på varann. En mugg guppade på vågorna. Lotta bärgade den. En åra flöt upp. Hon tog den också. Doppingarna stack fram och tog en titt på oss. Måsarna förde ett förfärande larm.

Där satt vi. Situationen kunde inte varit bättre, om vi dragit ut för att leka Robinson. Säkert skulle vi få vänta lika länge som han, innan något fartyg kunde tänkas befara Trollögat. Om vi bare inte hållit våra färdplaner så väldigt hemliga! Och simma hela den sträckan tillbaka — hu, vattnet var minsann ganska kylslaget, och Li har aldrig simmat mer än hundra meter.

Vad tror ni vi gjorde? Vi skrattade. Det hela blev plötsligt så urkomiskt och vi såg allesamman så dråpliga ut med våra drypande hårsträpor hängande i ögonen. Vi skrattade, så tårarna rann och vattenståndet steg i sjön.

Så hände något

Doppingarna flydde skräckslagna och en liten sardin eller något liknande stack upp ett förfärat ansikte ett stycke från stranden. När vi skrattat ut, tog vi av oss kläderna och hängde dem på tork. Vi sträckte ut oss på stenarna i solen och mådde gott. Men hur länge skulle vi få stanna på ön?

Inte ett spår efter en människa hade vi sett, utom det förrådiska vraket, som säkert var från tiden före syndafloden. Li förslog, att vi skulle bygga en flotte av de tre tallar som fanns på ön. Men hur lång tid tar det att fälla tallar med hjälp av två scoutknivar och en nagelfil?

Vi skämles också litet grann. Det här blev ju inte en programmenligt hajk. På en hajk över man kartläsning, följer spår, morserar, lagar mat och en massa andra nyttiga saker, däremot ger man sig *inte* ut i en gammal gisten eka, och man sitter *inte* timvis skepsbruten på en öde ö. Visserligen studerade vi doppingarnas utseende och vanor till leda, men vi kände oss ovanligt litet scoutmässiga utan en tråd på kroppen och utan planer för framtiden.

Da dök en människa upp på stranden. Vi trodde först inte våra ögon. Men något misstag var inte möjligt. Det var Skorpan.

I nästa ökonblick förvånade det oss inte alls. När bara Skorpan lyckats få ner temperaturen aldrig så litet under kokpunkten, kunde ingen makt i världen hindra henne från att fara på hajk. Hon var ju invigd i våra planer och hade tagit sig fram på egen hand. Men än var vi inte räddade.

„Hur ska jag komma över till er?“ hojtade Skorpan. Vinden bar hennes röst över till oss.

„Kom inte! Rädda oss!“ vrålade vi tillbaka. Men det dröjde länge, innan Skorpan tycktes förstå, att vi var nödställda. Hon funderade ett slag. Så försvann hon. Vi såg en liten blå figur utmed stranden en stund, så tappade vi henne ur sikte.

Vi väntade. En halvtimme gick, så en till. Ännu en försvann. Äntligen! Efter evigheter såg vi något röra sig vid strandkanten, nästan mitt emot den plats där vi börjat vår vådliga färd. En båt sköts ut, en riktig båt den här gången, och i den båten satt Skorpan vid årorna. „Vad gör ni här?“ undrade hon. „Varför för ni till ön?“ Ingen av oss kunde svara. Varför hade vi egentligen givit oss ut? Det var solskenet, och det var vattenglittret, måsar och droppingar, och så vår eget äventyrslystna sinna, som rätade ut sig efter ett långt skolår, allt det där var det, som drog oss från uppgjorda planer och fast mark. Hjärtan kopplades av, och någonting långt under skinnet drog iväg med oss ut på ett gammalt vrak på väg mot det okända. Gör aldrig vuxna människor på det sättet? Det är väl därför de ser ut att ha så tråkigt.

Ja, så var det dags att packa ihop och bege sig på hemhållet. Vi fick bara råa morötter till middag. Här ser ni, att en hajk kan sluta med ett skeppsbrott. Men det inngår inte i programmet.

Far på hajk! Men gör inte som vi!

Med scouthälsning

Patrullen Biet

MONTY-UNIFORMER er nu på lager i svær ulden kvalitet

St. 40	Jakke 45,50 kr.	nederdel 39,50 kr.	ialt 85,00 kr.
St. 42	— 47,00 —	— 41,00 —	ialt 88,00 —
St. 44	— 48,50 —	— 42,50 —	ialt 91,00 —
St. 46	— 50,00 —	— 44,00 —	ialt 94,00 —

GRA BLUSER: m. korte ærmer 22,50 kr., m. lange ærmer 27,50 kr. fås i st. 40-42-44-46.

Nu er det på tide at ordne billederne fra korpsejren!

Depotet har stort udvalg i FOTOALBUMS til følgende priser: 1,25, 2,25, 3,00, 3,50, 4,00, 6,00 og 6,75 kr.
Fotohjørner, klare, pr. æske 0,65 kr. Negativalbum til film, 6×9 3,00 kr.

Var det ikke en god idé at begynde at føre dagbog i det nye „spejderår“?

Dagbøger m. kløver i guldtryk: 3,00, 4,50, 7,75 kr. — Dagbog med forsiden i farveklip af Suzanne Lassen 3,00 kr.

Pigespejderdepotet . LUNDSGADE 6 . KØBENHAVN Ø

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 36 302

„PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til postvæsenet den 11. september 45125